

Puc però no vull

Un relat de: [maurici](#)

Les deu del matí. Estirat al llit. Trist, mandrejava una estona. Ni gota de son. M'ha passat un fet entre extraordinari i esfereïdor. Mirava com els rajos solars travessaven la finestra. Per un desconegut fenomen òptic aquests es descomposaven, convertint-se en un ball de colors, competint entre ells per ser el més bonic. La improvisada festa cròmica ha alleugerit una mica la meva tristor, crònica ja. Aleshores encara no s'havia manifestat el succés. No hauria estat capaç ni d'imaginar-lo.

Ha estat el blau qui ha començat. Fins aleshores tot era silenci en aquella habitació. Tu ja no hi ets. Un silenci aclaparador, pesant, fregant la ratlla d'allò suportable. Tant de bo fos insuportable. La llum de festa i jo de dol. La vista se m'ha perdut en el blau, que amarava amb el seu mantell la calaixera on tu guardaves aquella calça que tant em posava. T'agradava molt el mar.

De sobte ha començat a espurnejar i espetegar. Primer un espetec aquí i després un altre més enllà. M'ha semblat que era una broma retardada de l'alcohol però no, era real i quan n'he estat prou conscient, era un espurneig general. No he tingut por ja que una serena tranquil·litat m'acompanyava. No es pateix quan ja no hi ha res a perdre. Centenars, milers. En poca estona l'han seguit la resta de colors. Competien de nou per ser el més elegant, el més agosarat. Groc, verd, morat i tota la resta. Ben aviat tota l'habitació era plena de punts de llum, dansant, com la miniatura d'una galàxia plena de sols cremant, potser per tu.

Mentre mirava entre bocabadat i esmaperdut aquesta arrítmica dansa, on cadascú anava a la seva, el teu record s'anava esvaint. De sobte he pres consciència del que estava passant. Aquelles llumetes em volien robar el teu record. Eren unes filles de puta, unes lladres de records, unes violadores de la memòria. He actuat ràpid. M'he aixecat del llit i he obert la finestra d'una revolada. Han desaparegut de cop al fusionar-se de nou en un sol feix de llum. M'ha anat de poc. M'he assegut a la cadira del costat de la finestra. Li grinyola una pota. Tu sempre et queixaves que mai l'arreglava. Fora, el mar, gairebé infinit i sempre blau. He allargat el braç i m'he omplert el got de nou. Tant de bo pogués oblidar-te! Tant d'alcohol m'acabarà matant.